

Arrest

nr. 195 468 van 23 november 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 26 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, en geboren te zijn op 14 januari 1984 te Asmara (Eritrea). U deserteerde uit het Eritrese leger nadat u vals beschuldigd werd een vrachtwagen in brand te hebben gestoken, verliet het land op illegale wijze begin 2008, en u ging naar Soedan. Uw echtgenote bleef achter in Asmara. Nadien reisde u via Libië naar Italië, waar u aankwam in de loop van de maand juli 2008. U diende te Italië een asielaanvraag in, ontving verblijfsdocumenten van de Italiaanse autoriteiten, maar na minder dan twee maanden na uw aankomst in Italië verliet u het land en trok verder naar Zweden. In Italië was u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

In Zweden diende u een asielaanvraag in op 26 november 2008. In februari 2009 werd u vanuit Zweden naar Italië teruggebracht. Amper een week later reisde u echter opnieuw naar Zweden waar u zich in Stockholm vestigde. Op 18 februari 2013 diende u een tweede asielaanvraag in in Zweden. De Zweedse autoriteiten wilden u opnieuw naar Italië brengen, maar u verliet het asielcentrum voortijdig om een terugkeer naar Italië te vermijden. In 2014 verliet u zelf Zweden en ging naar Nederland waar u een tijd werkte, maar waar u geen asiel aanvraag. In 2016 kwam u uiteindelijk naar België waar uw broer Y. (zie dossier CGVS 14/18422) en uw zus K. (zie dossier CGVS 14/14098) verbleven. Beiden werden erkend als vluchteling in België. U diende op 9 december 2016 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië en dat u bijgevolg in het bezit bent van een geldige verblijfstitel te Italië.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Eritrea te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het Commissariaat-generaal, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op uw levensomstandigheden in Italië. In het bijzonder verklaart u dat er een gebrek aan opvang en huisvesting is, en u er geen werk kan vinden.

Wat betreft de door u aangehaalde **problemen die u vreest in Italië**, dienen volgende vaststellingen gedaan.

U verklaart in eerste instantie tijdens uw gehoor voor het CGVS dat u op geen enkel moment asiel heeft aangevraagd in Italië en dat u na een maand en twee weken verder gereisd bent naar Zweden (zie gehoorverslag CGVS, dd. 14 april 2017, p. 3). Ook tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken laat u op geen enkel moment vallen dat u een asielaanvraag heeft ingediend in Italië, laat staan dat u er over geldige verblijfsdocumenten beschikte (zie verklaring DVZ, dd.23 december 2016, administratief dossier). U vermeldt enkel dat u een asielaanvraag heeft ingediend in Zweden, zowel tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, als in eerste instantie tijdens uw gehoor voor het CGVS. Verder verklaart u voor het CGVS dat u nooit naar Italië bent teruggekeerd na uw eerste asielaanvraag in Zweden (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Wanneer u wat later tijdens het gehoor geconfronteerd wordt met informatie die de Belgische asielautoriteiten ontvingen van de Zweedse asielinstanties – waarin vermeldt wordt dat u een eerste asielaanvraag indiende in Zweden eind 2008, maar dat u op 13 maart 2009 naar Italië overgebracht werd – (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier) geeft u toe dat u opgepakt werd door de Zweedse politie en dat u inderdaad terug naar Italië werd gebracht (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U verklaart verder dat u in 2009 slechts een week in Italië verbleef en dat u daarna terug naar Zweden keerde (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4).

Wanneer u nogmaals gevraagd wordt of u een asielaanvraag indiende te Italië, antwoordt u uiteindelijk bevestigend. U verklaart dat u aankwam op Lampedusa in de zevende maand van 2008 en dat u onder dwang asiel moest aanvragen in Italië (zie gehoorverslag CGVS, p.4-5). Vervolgens wordt u gemeld dat uit informatie van de Italiaanse autoriteiten blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië waarop u bevestigt dat u in 2008 asiel moest aanvragen in Italië (zie gehoorverslag CGVS, p.6).

Desalniettemin ontkent u opnieuw in eerste instantie ooit in het bezit te zijn geweest van een geldige verblijfsvergunning voor Italië (zie gehoorverslag CGVS, p.6), om nadien toe te geven dat u wel een verblijfsvergunning heeft ontvangen in Italië (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). **Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat u nog steeds over een geldige verblijfsvergunning voor Italië beschikt nadat de Italiaanse autoriteiten u de subsidiaire beschermingsstatus hadden toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).**

Het gegeven dat u tijdens uw gehoor voor de DVZ, maar ook in eerste instantie tijdens uw gehoor voor het CGVS, ontkent ooit een asielaanvraag te hebben ingediend in Italië of ooit beschikt te hebben over geldige verblijfsdocumenten voor Italië, doet enerzijds afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen, en relativeert reeds bij voorbaat de door u voorgehouden ernst van uw vrees om naar Italië terug te keren op fundamentele wijze. Immers, indien u werkelijk problemen zou gekend hebben in Italië, dan wel een gegronde reden zou hebben om er vervolging te vrezen, kan niet worden ingezien waarom u vanaf het eerste moment, wanneer u uw asielaanvraag in België indiende, zou liegen over uw status als subsidiair beschermde in Italië. In dit kader kan bovendien nog opgemerkt worden dat zowel uw broer Y.G.T. (zie dossier CG 14/18422) als uw zus K.G.T. (zie dossier CG 14/14098) tijdens hun interview voor de DVZ – in het kader van hun respectievelijke asielaanvragen – beiden los van elkaar verklaarden dat u – hun broer – in Italië verblijft en dat u er over geldige verblijfsdocumenten beschikt (zie dossier CG 14/18422, vragenlijst DVZ, p.8, dd. 26 november 2014 / zie dossier CG 14/14098, vragenlijst DVZ, p.8, dd. 18 juli 2014). Wanneer u met hun verklaringen geconfronteerd wordt tijdens uw gehoor voor het CGVS, verklaart u dat ze enkel wisten dat u in 2008 was aangekomen in Italië, maar dat u nadien geen contact meer met hen heeft gehad en dat ze dus niet konden weten dat u in Zweden was (zie gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Nochtans verklaarde uw broer Y. tijdens zijn gehoor voor de DVZ dat u gedurende zeven jaar in Italië was en dat hij gedurende die zeven jaren steeds contact met u heeft gehad (zie dossier CG 14/18422, vragenlijst DVZ, p.8, dd. 26 november 2014). **Deze tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de gehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.**

U verklaart verder voor het CGVS dat u in Italië gedurende een maand en twee weken in een vluchtelingenkamp verbleef in 2008 – alwaar u ‘gedwongen’ werd asiel te vragen – dat u vervolgens het centrum moest verlaten en dat u nog een tweetal weken in Italië bleef alvorens naar Zweden af te reizen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3, 4 en 5). U geeft aan dat u geen onderdak had, noch werk, en geen kans kreeg om de taal te leren (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). U verklaart eveneens dat men in Italië als vluchteling geen rechten heeft, men er op straat moet slapen, men er geen accommodatie heeft, en het er erg moeilijk is om werk te vinden (zie gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Gevraagd waarom u besloot om Italië te verlaten na amper twee maanden, en waarom u er niet poogde een leven op te bouwen, verwijst u opnieuw naar het feit dat u men niet wou of kon helpen in Italië (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd of u ooit een serieuze inspanning deed om in Italië werk en een woonplaats te vinden, gegeven de vaststelling dat uit uw verklaringen blijkt dat u het land reeds verliet na amper twee maanden, antwoordde u dat u naar enkele instellingen bent geweest maar dat men u zei dat u eerst de taal moest leren alvorens u werk zou vinden (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U verklaart verder dat u zelf niet de financiële middelen had om een huis of appartement te huren en dat u daarom besloot Italië te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd hoe er dan in slaagde naar Zweden te gaan – aangezien u niet over enige financiële middelen beschikte – antwoordt u dat Eritrese vrienden u hielpen (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). **In het licht van uw verklaringen – die hierboven kort geschetst werden – kan bezwaarlijk gesteld worden dat u een serieuze poging heeft ondernomen om een leven op te bouwen in Italië. U stelt namelijk zelf dat u nog geen twee maanden in Italië heeft verbleven. Ook nadat u door de Zweedse autoriteiten in 2009 terug naar Italië werd gebracht, zou u slechts een week in Italië gebleven zijn, aldus uw verklaringen voor het CGVS.** Gevraagd om uit te leggen waarom het opbouwen van een leven in Italië geen mogelijkheid is voor u, herhaalde u opnieuw dat er geen werk zou zijn, u er geen recht heeft op een woning en u er geen rechten zou hebben als vluchteling (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd of er, naast de door u genoemde economische redenen, nog andere redenen waren omwille van dewelke u Italië verliet, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). In deze verschilt uw situatie van subsidiair beschermde grondig met de situatie van een asielzoeker. U geniet als subsidiair beschermde binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk.

Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan erkende vluchtelingen of aan subsidiair beschermde rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. Aan u werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend door Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw vluchtelingenstatus en waarvan u gebruik kunt maken. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als subsidiaire beschermde verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Wat betreft uw verklaring dat uw broer en zus in België erkend zijn als vluchteling en dat u met hen in België wenst samen te leven (zie gehoorverslag CGVS, p. 11-12), dient vastgesteld dat dit geen afbreuk doet aan de hierboven gemaakte vaststellingen en de hierboven vermelde geldende Europese regelgeving.

Voor het overige kan nog gewezen worden op de mogelijkheid om een vraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling of subsidiair beschermde in te dienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling of subsidiair beschermde kan worden gevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit informatie verkregen vanwege de Italiaanse autoriteiten (zie informatie vanwege de Italiaanse autoriteiten, in de farde 'Landeninformatie' in administratief dossier).

U legde in het kader van uw asielaanvraag te België uw eigen originele Eritrese identiteitskaart voor, evenals een kopie van de Eritrese identiteitskaart van uw vader en van uw moeder, en de Belgische verblijfskaart van uw broer. Deze door u neergelegde stukken, weten bovenstaande vaststellingen echter op geen enkele wijze te wijzigen, en bezitten voorts geen relevantie in het kader van onderhavige asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Artikel die Italian Coalition for Civil Rights and Freedom".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 mei 2017 in een eerste middel een schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij benadrukt dat hij terug moet kunnen keren naar Italië mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten, maar dat verzoeker sinds 2009 niet meer in Italië geweest is. Hij klaagt aan dat de commissaris-generaal "op geen enkel ogenblik [is] nagegaan of verzoekende partij zich nog zou kunnen beroep op haar subsidiaire beschermingsstatus in Italië. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij enige moeite heeft gedaan om bij de Italiaanse autoriteiten na te gaan of verzoekende partij nog steeds internationale bescherming geniet aldaar."

2.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 §4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan *“dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds bevestigd [heeft] dat in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 [EVRM] kunnen bereiken”*.

Hij verwijst naar de artikelen 29, 30, 32 en 34 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn). Hij stelt dat subsidiaire beschermden in de praktijk *“niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkdiensten”*, dat hij *“nooit toegang gekregen [heeft] tot taallessen of professionele opleiding”*, dat hij *“geen informatie [kreeg] over mogelijke integratieprogramma’s die voor hen beschikbaar waren”*, dat er een *“gebrek aan integratielessen”* is dat *“een negatief effect [heeft] op andere aspecten van het leven in Italië”*, dat *“dakloosheid bij personen met internationale bescherming een bijzonder groot probleem in Italië”* is omdat *“de betrokkenen zo snel het opvangcentrum moeten verlaten, samen met een gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting”* en dat *“vluchtelingen en genietters van subsidiaire bescherming in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen”*.

Volgens verzoeker *“minimaliseert de verwerende partij de problemen die de verzoekende partij in Italië gekend heeft”*. Hij meent dat *“de administratieve barrières die mensen met internationale bescherming kennen in Italië, zijn algemeen geweten”*, waarvoor hij verwijst naar *“Artikel die Italian Coalition for Civil Rights and Freedom”*.

Hij voert een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 48/5 §4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.3. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.4. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus zal tevens worden getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.6. In tegenstelling tot de beweringen in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal “op geen enkel ogenblik [is] nagegaan of verzoekende partij zich nog zou kunnen beroep op haar subsidiaire beschermingsstatus in Italië” en dat “nergens uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij enige moeite heeft gedaan om bij de Italiaanse autoriteiten na te gaan of verzoekende partij nog steeds internationale bescherming geniet aldaar.”, blijkt uit het administratief dossier (“Antwoord Zweedse Migratiedienst 7/02/2017” en “Antwoord Italiaanse bevoegde migratiedienst 1/02/2017”) wel degelijk dat verzoeker in Italië de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen en dat hij een verblijfstitel (“a permit of stay for subsidiary protection”) heeft die vervalt op 21 augustus 2019. Verzoeker brengt geen gegevens aan waaruit zou blijken dat hem de toegang tot Italië geweigerd zou worden. De loutere stelling in het verzoekschrift “dat verzoeker sinds 2009 niet meer in Italië geweest is” toont geenszins aan dat verzoeker thans niet meer over deze subsidiaire bescherming en verblijfstitel beschikt, noch dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van Italië zou worden toegelaten, temeer daar hij volgens zijn eigen verklaringen in 2009 door de Zweedse migratiediensten reeds terug naar Italië werd gebracht, waarbij hij geen enkele melding maakte van enige problemen om terug te keren en alwaar hij een week verbleef alvorens terug te keren naar Zweden (gehoor, p. 5).

2.7. De Raad merkt op dat artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”.

2.8. De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip “reële bescherming”:

“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.” (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

2.9. Voormeld artikel vormt de omzetting naar Belgisch recht van het concept eerste land van asiel zoals uiteengezet in artikel 26 van de Richtlijn 2005/85/EU. Voornoemde omzetting is een logisch gevolg van het gegeven dat het weigeren van asiel aan een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een ander land een algemeen aanvaarde internationale praktijk betreft, en is ingegeven door de betrachting om de aanvragen van asielzoekers die reeds in een ander land reële bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen, daar het asielaanvragen van vreemdelingen betreft waarvan kan worden vermoed dat zij géén nood hebben aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land reële bescherming genieten.

2.10. Zulks geldt *a fortiori* in voorliggend geval dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker reële bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie, *in casu* Italië, dat zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien. Dat in voorliggend geval, uit het geheel van de elementen die voorliggen, genoegzaam blijkt dat verzoeker actueel over een subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Italië, dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming er in wezen doeltreffend is, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, dat de levensstandaard van verzoeker in Italië niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), evenals dat verzoeker

géén valabele argumenten kan doen gelden die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade ten overstaan van Italië. Bovendien onderscheidt het Commissariaat-generaal noch de Raad concrete elementen waaruit kan blijken dat verzoeker verhinderd zouden zijn om zich terug naar Italië te begeven en er zich toegang te verschaffen.

2.11. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, met name Italië, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Op het Commissariaat-generaal maakte verzoeker melding van de slechte levensomstandigheden in Italië. De Raad merkt dienaangaande echter op dat verzoeker bij zijn eerste aankomst in Italië slechts twee maanden daar verbleef, alvorens naar Zweden door te reizen, waaruit geenszins een serieuze inspanning blijkt om in Italië werk en onderdak te zoeken. Ook na zijn repatriëring naar Italië vanuit Zweden, stelt hij er slechts een week te hebben verbleven vooraleer terug te keren naar Zweden (gehoor, p. 5). Hoe dan ook bevestigt verzoeker dat hij Italië enkel om economische redenen verlaten heeft (gehoor, p. 10).

2.13. In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar "*Artikel die Italian Coalition for Civil Rights and Freedom*" van 18 mei 2016, waarin gesteld wordt dat vooral families en alleenstaande moeders met jonge kinderen problemen kunnen ondervinden bij het bekomen van autonomie en zelfstandigheid, dat de sociale integratie nog niet voldoende ontwikkeld is, dat vluchtelingen in 2015 veel administratieve en bureaucratische barrières ondervonden en dat dergelijke obstakels lijden tot een gevoel van uitsluiting en onbegrip. Verder beperkt het verzoekschrift zich tot veralgemenende ongestaafe stellingen dat subsidiair beschermden in de praktijk "*niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkdiensten*", dat hij "*nooit toegang gekregen [heeft] tot taallessen of professionele opleiding*", dat hij "*geen informatie [kreeg] over mogelijke integratieprogramma's die voor hen beschikbaar waren*", dat er een "*gebrek aan integratielessen*" is dat "*een negatief effect [heeft] op andere aspecten van het leven in Italië*", dat "*dakloosheid bij personen met internationale bescherming een bijzonder groot probleem in Italië*" is omdat "*de betrokkenen zo snel het opvangcentrum moeten verlaten, samen met een gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting*" en dat "*vluchtelingen en genietters van subsidiaire bescherming in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen*". Dergelijke loutere beweringen over de algemene situatie voor subsidiair beschermden en vluchtelingen in Italië volstaan echter niet om aan te tonen dat verzoeker er werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier - gelet op het voorgaande - in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.14. Uit zijn verklaringen kan dan ook enkel blijken dat verzoeker geheel vrijwillig Italië heeft verlaten om persoonlijke redenen en dat verschillende van de door hem aangehaalde socio-economische problemen - indien al geloofwaardig - minstens deels het gevolg zijn van zijn eigen gedrag. Zelfs indien zou kunnen blijken dat de levensomstandigheden voor asielzoekers en migranten in Italië voor verbetering vatbaar zijn, kan hieruit hoe dan ook niet worden afgeleid dat het asielsysteem in Italië niet zou beantwoorden aan de internationale standaarden en dat het principe van non-refoulement in het algemeen niet gerespecteerd wordt door Italië. Indien verzoeker zich wil hervestigen in de Europese Unie dan moet hij hiervoor de geëigende procedures volgen.

2.15. De Raad stelt immers vast dat verzoekers situatie van een persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig verschilt met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet verzoeker immers binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU-wetgeving, aan zijn subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen en personen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in hoofde van verzoeker geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.16. De Raad besluit dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan hij gebruik kan maken. Uit bovenstaande vaststellingen kan afgeleid worden dat verzoekers fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulementsbeginself naleeft, evenals dat zijn levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat kan Italië in hoofde van verzoeker derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

2.19. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Italië, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.21. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK